

5a setmana del judici: ni rebel·lió, ni malversació

written by Lluís Busquets | 14 de març de 2019

El dilluns 11-III, al macrojudici, va acabar de testimoniar **Manuel Castellví**, cap de la Comissaria general d'Informació dels mossos. Ho va fer sense els nervis ni la verborrea del dijous passat. Com si hagués assajat amb algú, vaja. I va matisar moltes de les coses que havia deixat anar. Per exemple, que “no es preveien actes de violència” o que van fallar totes les previsions i dispositius de seguretat, no perquè s'hagués produït més violència de l'esperada, com semblava que havia dit dijous, sinó perquè “els grups radicals no es van organitzar com es pensaven que farien”. En definitiva, que els mossos volien complir el mandat judicial. A tres dies del referèndum, Mossos i FCSE “vam compartir que allò que ens trobaríem serien col·legis amb activitats i gent fent una resistència pacífica i no violenta”.

Això mateix ho va subratllar el testimoni que va seguir, **Emilio Quevedo**, Comissari en cap de la Planificació de la seguretat, tot aplanant el camí del major **J. L. Trapero**, si dijous testifica (ell volia un comanament operatiu i no una figura política com de los **Cobos**). El fiscal **Zaragoza** volia saber si **Forn** havia canviat els criteris de **Baiget**, conseller d'interior dimitit i la dimissió d'**Albert Batlle**, director dels Mossos, substituït per **Pere Soler**. No se'n va sortir, ni tampoc de si tenia alguns informes que no havia de tenir. El 20-IX s'enviaren diferents unitats de recolzament a la Conselleria d'Economia per permetre la sortida de la comitiva judicial amb la BRIMO que arribà a migdia i amb un helicòpter quan van saber que hi havia armes als vehicles de la GC. Li va deixar ben clar que el Cos de Mossos volia seguir el mandat de Magistratura al marge dels anhels polítics. Vam saber què va ser el dispositiu “Àgora” anterior al 6/7-IX (per vigilar edificis institucionals i persones), que en una jornada

electoral normal es mobilitzen 3.500 mossos i l'1-0 treballaren 7.850 i que les BRIMO no es van dedicar al referèndum perquè aquell dia hi havia d'altres manifestacions (una d'anarquista, una altra de contrària al referèndum i encara dues més). Gosà corregir al fiscal: no era adequat parlar de tres dispositius perquè estaven coordinats. Ah!, es van visitar tots els centres, s'alçaren 4000 actes i s'identificaren 2.000 persones responsables. Els fiscals posaven mala cara: sense mossos no hi ha rebel·lió. La sessió matinal del judici acabà aviat: els magistrats **Luciano Varela**, **Ana Ferrer** i d'altres es veu que fan part de la Junta Electoral Central (JEC) i s'havien de reunir per prohibir els llaços grocs de cara a les eleccions del 28-IV.

□A la tarda de la 14a jornada, l'acusació anava per la malversació. Les acusacions volien responsables d'Unipost, empresa de missatgeria encarregada per enviar correspondència del Referèndum, en especial els responsables de meses electorals. El primer a testimoniar fou **Albert Álvarez Moreno**, director de producció de Catalunya d'Unipost. Vam saber com es treballava a l'empresa: amb albarans on line, que no arribaren tot i que es tractava de mes de 45.000 (menys de 2000 certificades) cartes (per això es van retenir) i amb intermediaris o manipuladors entremig de la distribució i l'encartament. De preus i factures no sabia res. **Francisco Juan Fuentes Ruiz**, director d'operacions per a Catalunya i Balears, parlava amb un tal "Toni" que li prometia que podria arribar molta feina el 15-IX i li hauria de donar sortida, però que va haver d'anar a recollir personalment el dissabte 16, tractant-se del client que era (la Generalitat!) i el 18 ho va fer traslladar a la seu de Terrassa, on es van retenir. El 18 tarda "Toni" el va tornar a trucar per odenar-li de no repetir res i que passarien a buscar-ho. **Antonio Manuel Santos Falcon**, director de repartiment de BCN ciutat i Badalona, mai no va parlar amb ningú de la Generalitat. L'arxiu era simplement funcional. En resum: les cinc factures girades pel govern català per valor de 979.661 € s'anul·laren, per la qual

cosa, segons l'informe l'administradora concursal d'Unipost "no figuren com a cobrades ni compensades ni s'han inclòs en la relació de crèdits de cobrament dubtós ni seran objecte de reclamació". En definitiva, davant l'acusació, ni la companyia ni el govern admetia cap pagament. I, per la seva banda, les defenses van tractar d'anul·lar per defecte de forma els registres de les seus de l'empresa perquè es van fer –o es van iniciar– sense ordre judicial.

□ Per la seva banda, **David Palanqués**, enginyer industrial i responsable de projectes de Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI) de la Generalitat, es negà a declarar seguint el consell del seu advocat per estar imputat en un altre procediment.

□ L'endemà, dimarts dia 12, fou un vist i no vist. Les acusacions volien cercar les pessigolles a responsables de distribuir cartells publicitaris, sobretot els d'Unipost, empresa ja liquidada, però en van sortir escaldats. Dijous passat, **Pau Raventós**, ex-director general d'Unipost, ja s'havia acollit a no declarar per estar investigat al Jutjat 13, on ja havia deixat clar que mai no havia cobrat res per repartir cartes als components de les meses electorals del 1-0 ni una gran quantitat de targetes censals. **José Oriol González Martínez**, gerent i propietari de "Buzoneo directo", empresa escorcollada per la Guàrdia Civil, que trobà milers de díptics i fulletons diversos cridant al Referèndum, s'acollí al dret a no declarar. En canvi, sí que ho va fer, **Rosa Maria Sans**, responsable de Recursos humans d'Artyplan, una empresa d'arts gràfiques, que emmagatzemava estocs a Disnet. Allí foren escorcollats per la benemèrita, que comissà material i li van demanar un pressupost del que s'enduien (17.000€ a cop d'ull, perquè no va desembolicar res dels palets). No sabia d'on havia arribat l'encàrrec per l'1-0, perquè el responsable de producció era **Blas Cortés**, bé que a la fitxa Òmnium Cultural, bon client seu, hi figurava com a contacte. El 19-IX va fer un mail en el qual, donades les circumstàncies, curant-se amb

salut, manava no imprimir res que tingués a veure amb el Referèndum i mai no es van signar cap factura ni albarà. Encara no eren ni les 11 i **Marchena** alçà la sessió fins a la tarda. Planà damunt la sala l'enjòlit de no saber si **Manuel Altafaj**, ex delegat del govern davant l'UE, que viu a Bèlgica i es vol acollir al dret a no declarar, demà s'hauria de traslladar al TS o no.

□A la tarda només declararen dues persones. La primera, **Enric Vidal Famades**, dissenyador gràfic i coordinador d'acció política d'ERC a Badalona, ja havia declarat al jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona en qualitat de testimoni. Exposà que un càrrec de la Generalitat que es feia anomenar "Toni" (no podia assegurar si era **Antoni Molons**, però el seu nom constava en la seva agenda) li va lliurar, a l'Hotel Colón, a primers de setembre del 2017, un llapis de memòria USB amb un cartell de publicitat del referèndum que havia de redimensionar—més tard va saber que era el de les vies que es bifurcaven—, i li va encarregar que busqués tres impremtes per fer milers de còpies de cartells, díptics i flyers. Parlà amb tres persones: Enric Mary (o Marí) d'Artyplan; un tal Sergi, de Global Solutions; finalment, amb Ricart Martí de l'empresa Marc Martí: Distribuí un terç de la feina a cadascuna i ningú no li va demanar on facturar ni qui pagaria ni ell facturà res. Tampoc va saber res de les requisites. Tornà a sortir **Blas Cortés**, però l'acusació es quedà en pou sec. **Vidal** negà haver dit que l'encàrrec el pagaria la Generalitat o Òmnium. Pitjor: els defensors van deixar clar que la Guàrdia Civil l'havia interrogat sense guardar les formes degudes (cridat per telèfon i via mail, sense cap citació).

□Seguí la declaració d'**Enrique Mary** (o Marí?) **Yriarte**, comercial d'Artyplan, que el 7-IX-2017 va rebre una trucada d'**Aitor Sampere** director creatiu d'Òmnium Cultural, bon client, perquè li fes un pressupost per imprimir cartells i díptics amb una certa urgència amb el preavís que ja li arribaria la feina. **Vidal** li portà l'USB l'endemà a un bar-

llibreria i li comunicà que, ateses les urgències, es dividiria l'encàrrec entre tres empreses d'impressió. Per les urgències i, de passada, per si la Guàrdia Civil en requisava alguna (en això han diferit els dos testimonis). Encara que se li insinuà que pagaria la Generalitat (l'import pujava a uns 17.250€), després que **Vidal** hagués dubtat en el punt de lliurament, no van facturar res perquè no es va fer cap entrega, ja que el material va ser intervingut. També la Guàrdia Civil el va cridar a declarar sense comunicar-li que ho feia en un procediment judicial. Declaracions nul·les? Cap dels dos testimonis havia rebut encàrrecs de la Generalitat. I sense pagaments ni factures, no hi ha malversació.